

Piękno plastyczne na P. W. K.

Wacław Wąsowicz.

Dział Min. Pr. i Op. Społ.

O P. W. K. pisano już tutaj z najrozmaitszych punktów widzenia. Podnoszono jej znaczenie gospodarcze, dydaktyczne, kulturalne, narodowe. Wystawa poznańska jest wszakże nie tylko imponującą manifestacją sił twórczych narodu polskiego i poglądową lekcją nauki o Polsce współczesnej, ale zawiera również moc piękna plastycznego, daje sporo wrażeń estetycznych i to nie tylko w świetlicach Pałacu Sztuki. O tem pięknie plastycznym na P. W. K. chciałbym napisać tutaj słów kilka.

ARCHITEKTURA

Rozplanowanie wystawy nie było rzeczą łatwą. Należało połączyć ze sobą kilka terenów różnych i nawet dość rozrzuconych (teren Targów Poznańskich, teren uniwersytecki, park Wilsona i t. d.). Z zadania tego wywiązano się naogół dobrze. Rozrzucone tereny powiązane ze sobą bądź alejami, bądź drewnianymi wiaduktami (żeby nie tamować ruchu ulicznego między poszczególnymi terenami), uzyskując szereg efektownych przestrzałów i perspektyw.

Co do architektury wystawowej, to przedstawia się ona dość niejednolicie. Nowy styl architektoniczny, polegający na odrzuceniu wszelkiej dekoracji zbędnej, na podkreśleniu materiału i konstrukcji, na operowaniu wielkimi prostymi liniami i wielkimi nagłymi płaszczyznami, posiada wyraźną przewagę, ale obok niego nie brak szablonowych imitacji stylów minionych, zwłaszcza renesansu i klasycyzmu, i żałosnych kompromisów. W dziedzinie ornamentyki działa przygnębiająco zalew banalnego klakryzmu, taniej zdawkowej stryjenszczyzny-czajkowszczyzny, jastrzębowski-czajkowszczyzny.

Z wielkich gmachów reprezentacyjnych najmłodsze wrażenie czyni Pałac Rządowy (gmach Instytutu Chemicznego Uniw. Pozn.). Budowlę w założeniu współczesną zeszepecono najniepotrzebniej w świecie dodaniem szkarp, które niczego nie podtrzymują, i wysokiej pseudorenesansowej attyki (zapewne dla nadania budowli „charakteru narodowego”). Pałac Sztuki (Kolegium Anatomiczne Uniw. Pozn.) jest na szczęście pozbawiony tych „upiększeń”. Najczęściej reprezentuje typ architektury współczesnej Pałac Wychowania Fizycznego (gmach Miejskiej Szkoły Handlowej).

Wogóle zaś nowej architektury należy szukać na wystawie nie w wielkich trwałych gmachach reprezentacyjnych, lecz ra-

ziej w mniejszych pawilonach reklamowych, wzniesionych specjalnie dla celów wystawy. Trzy pawilony wysuwają się tutaj na czoło: oryginalny cementowy pawilon Związku Polskich Fabryk Portland Cementu wraz z przylegającą do niego fon-

Czesław Duchnowski i Jan Goliński.

Dział Min. Pr. i Op. Społ.

tanną, ławami i lampami lukowymi, wykonanymi z tego samego materiału (Bohdan Lachert i Józef Szanajca), zakończony wysoką wieżą szklaną pawilon Nawozów Sztucznych (Szymon Syrkus), wreszcie cacko eleganckiego budownictwa reklamowego — pawilon firmy Bogusław Herse (Bohdan Pniewski).

PIĘKNO PRZYRODY ŻYWEJ, WODY I ŚWIATŁA

Do doskonale wyzyskano na wystawie piękno przyrody żywej. Park Wilsona z jego bogatym drzewostanem uczyniono świadomie ośrodkiem wystawy, dookoła którego grupują się tereny pozostałe. Poza sztuką ogrodniczą znalazła szerokie zastosowanie w wielu rozrzuconych po całej wystawie, wzorowo utrzymanych kwietnikach i trawnikach (przyczem umiejętnie wyzyskano kontrast piękna kolorystycznego kwiatów,

trawy i drzew oraz przeważnie białych lub szarych murów budowli).

Do piękna przyrody żywej na P. W. K. należy odnieść również dziwy, które można oglądać w Palmiarni: Wiktorję Regia (roślinę wodną z dorzecza Amazonki) o olbrzymich pąkach i liściach, czczone przez Egipcjan i Indjan lotosy o wielkich błękitno-fioletowych kwiatach, wspaniałe palmy, banany, agawy, cudaczne kaktusy, egzotyczne orchideje o fantastycznych kształtach, mieniące się opalowymi i tęczowymi barwami ryby głębinowe.

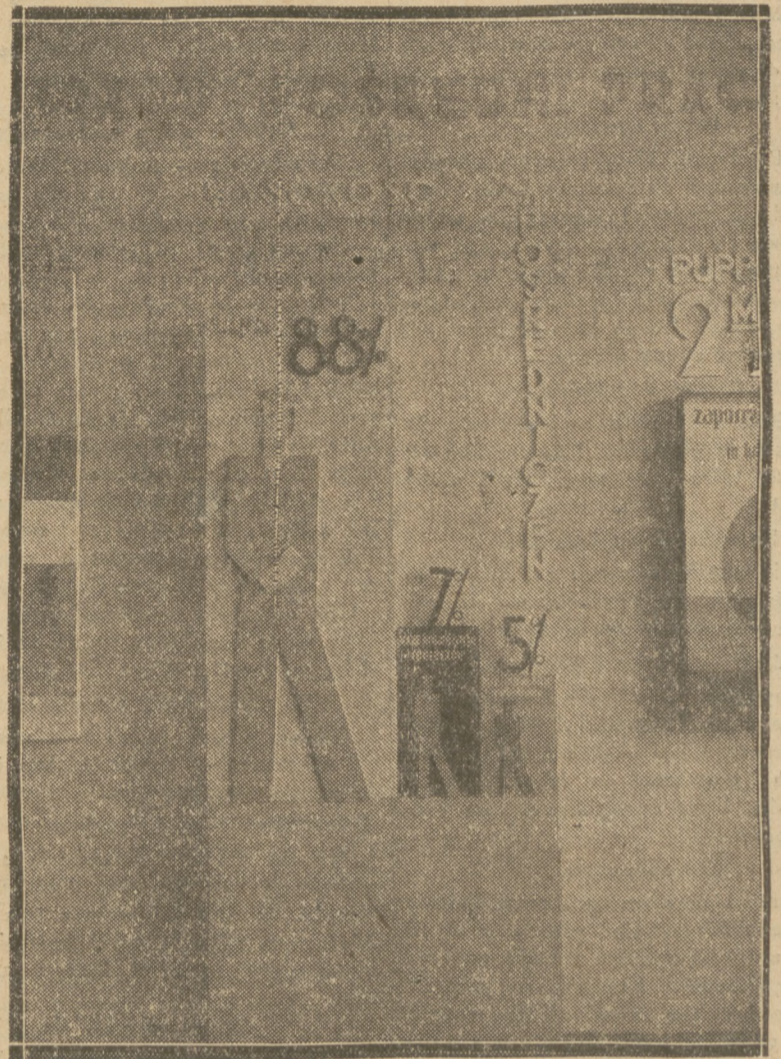
Mniejszą rolę gra na wystawie piękno wody, stojącej i płynącej. Załedwie w kilku miejscach umieszczono baseny i fontanny. Najoryginalniejsza z nich, cała wykonana z cementu znajduje się przed pawilonem Portland Cementu.

Mało wyzyskano również na wystawie piękno światła (co tłumaczy się zapewne względami oszczędnościowymi). Jedyne Palmiarnia, pawilon Przemysłu Szkłanego, po części Wesołe Miasteczko, dalej pawilon Nawozów Sztucznych, kiosk Wedla i kilka stoisk pomniejszych jaśnieje wieczorem żywiej blaskiem lamp żarowych, lukowych i neonowych.

PAŁAC SZTUKI

Pałac Sztuki daje bogaty i wielostronny obraz współczesnej plastyki polskiej: malarstwa, grafiki, rzeźby, architektury i fotografii artystycznej (ponadto Sala Honorowa daje rzut oka wstecz na malarstwo polskie XIX w.).

Wszystkie wybitniejsze polskie ugrupowania artystyczne — „Sztuka” krakowska „Rytm”, „Wileńskie Towarzystwo Artystów Plastyków”, poznańska „Plastyka”, „Jednoróg”, „Praesens”, „Ład”, „Bractwo św. Łukasza”, „Związek Polskich Artystów Grafików”, „Ryt”, „Grupa Artystów Polskich w Paryżu”, dalej długi poczet artystów niestowarzyszonych jest tutaj reprezentowany dziełami wyborowemi. Komitet organizacyjny działu sztuki z Ta-

Jerzy Zaruba.

Dział Min. Pr. i Op. Społ.

ła poległych lotników”, „Umierającego ry-cerza” i „Ewę”.

Katalog działu sztuki został opracowany wzorowo pod redakcją Mieczysława Tre-ta.

Pałac Sztuki na P. W. K. pokazuje nam w przybliżeniu, jak mogłoby wyglądać — Muzeum Współczesnej Sztuki Polskiej.

PIĘKNO WYKRESÓW I PIĘKNO TECHNIKI

Mimo wszystkich skarbów nagromadzonych w Pałacu Sztuki, czujemy przecież, że istnieje pewna dysharmonia między tą wiotką, wyrafinowaną, nawet trochę dekadentką sztuką a niesłychaną epoką, w której żyjemy. Oglądamy się przeto za jakimś pięknem, które byłoby bliższe epoce pła-towców i aut, kina i radja.

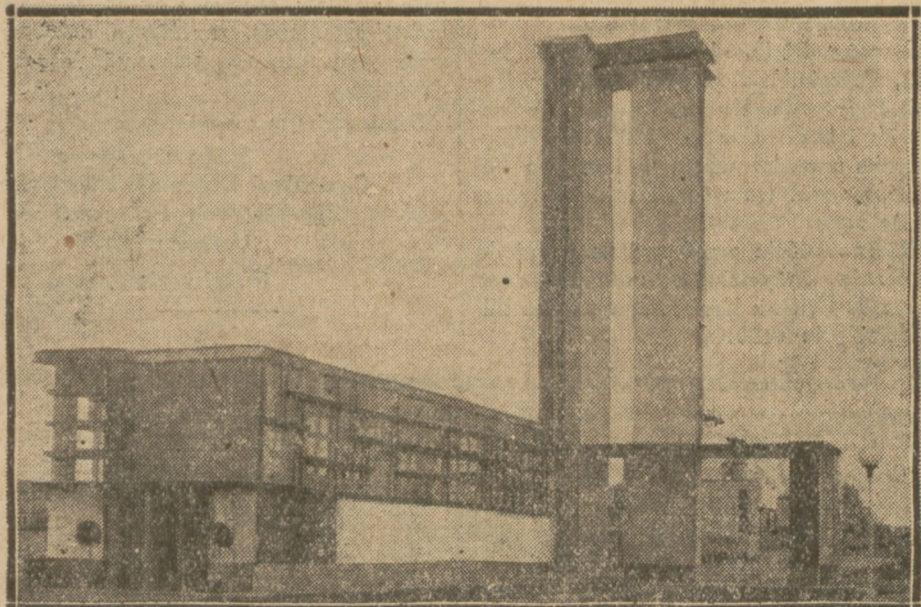
Objawia się nam ono na wystawie, poza architekturą, zwłaszcza w dwóch postaciach: jako piękno wykresów i jako piękno techniki.

Wiele przejawów naszego życia daje się dziś określić najlepiej przy pomocy statystyki, przy pomocy cyfr. Ale żeby cyfry uczynić dla każdego wymowną, trzeba ją jakoś zobrazować, ożywić. Do tego celu służą wykresy i modele. Otóż te wykresy,

plany, modele, niezależnie od swej wartości informacyjnej, dydaktycznej lub propagandowej, dzięki niespodzianym konfiguracjom swych linii, płaszczyzn i barw posiadają swoiste abstrakcyjne piękno, przypominające piękno kompozycji kubistycznych. Artyści nasi w tej własnej dziedzinie rozwinieli nadzwyczajną pomysłowość i wy-nalazczość, że wymienię tylko sale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, urządzone przez Stanisława Antoniewicza, Władysława Daszewskiego, Czesława Duchnowskiego, Jana Golińskiego, Karola Kryńskiego, Wacława Wąsowicza i Jerzego Zarubę, lub sale Ministerstwa Skarbu, komponowane przez grupę „Praesens”.

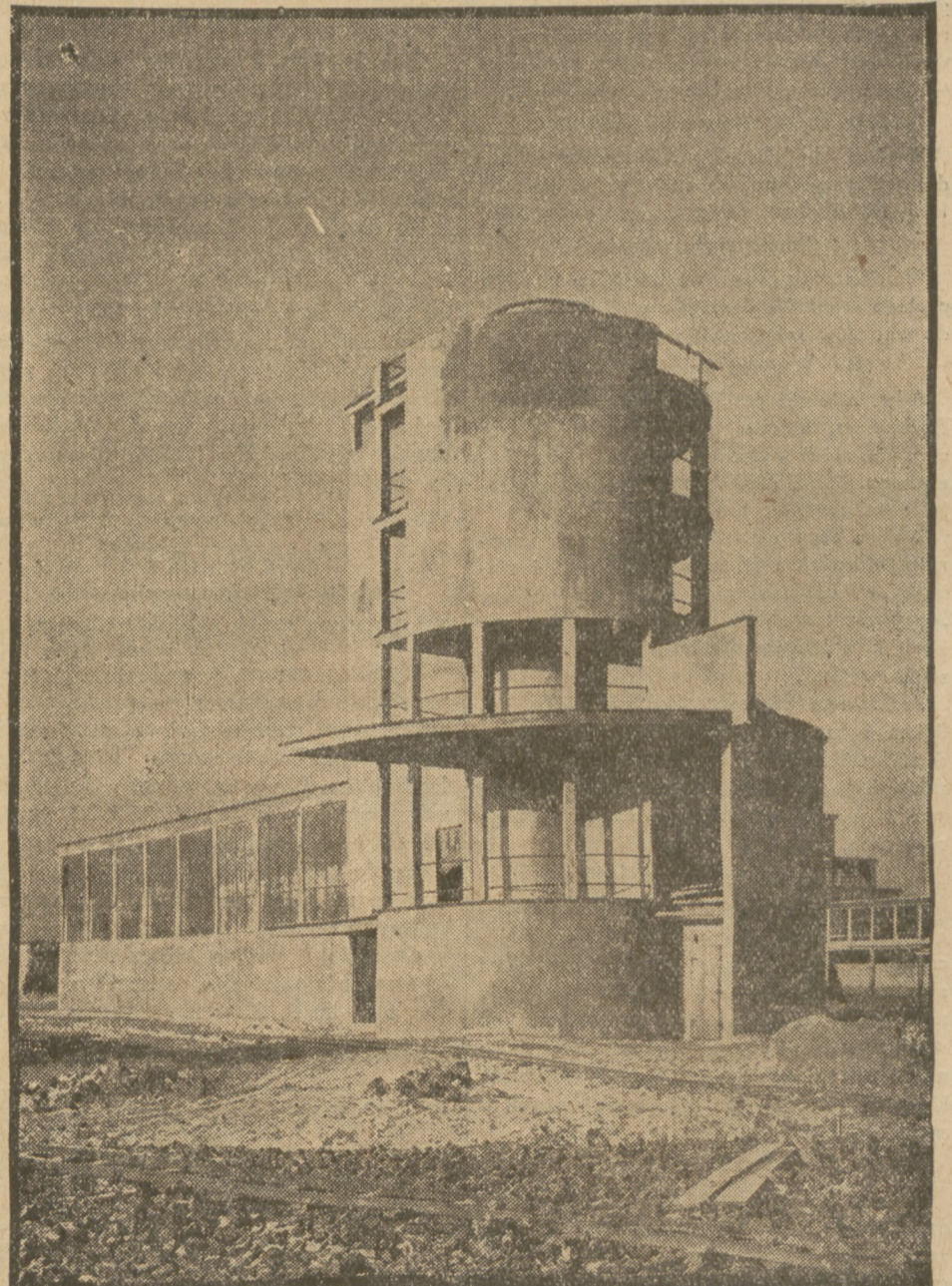
Kto szuka na wystawie piękna współczesnego, znajdzie je dalej w twórcach techniki: w lokomotywach i pociągach, w stalowych obrotach, pierścieniach, kołach zębatach, walcach, osiach, tłokach, w tysiącnych przedmiotach z żelaza, z betonu, z cementu, ze szkła, wytworzonych przez przemysł współczesny. Jedną z największych ozdób plastycznych wystawy, jest wywalcowana z jednej sztuki rura żelazna, długości przeszło trzydziestu metrów, ustawiona prostopadle przed Pawilonem Ciężkiego Przemysłu.

Mieczysław Wallis.

Szymon Syrkus.

Pawilon Nawozów Sztucznych.

Bohdan Lachert i Józef Szanajca.

Pawilon Portland Cementu.

Przed Pałacem Sztuki umieszczono potężne posągi brązowe Wittiga — „Pomnik

